

**UCHWAŁA Nr XXVII/220/2016
RADY MIASTA ŚWINOUJŚCIE**

z dnia 27 października 2016 r.

w sprawie nadania Honorowego Obywatelstwa Miasta Świnoujście

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 14 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446 i poz. 1579), § 5 i § 6 Statutu Gminy - Miasto Świnoujście przyjętego Uchwałą Nr LII/428/2009 Rady Miasta Świnoujście z dnia 26 marca 2009 r. (Dz. Urz. Województwa Zachodniopomorskiego z 2009 r. Nr 50, poz. 1247) oraz Uchwały Nr XII/83/2015 Rady Miasta Świnoujście z dnia 27 sierpnia 2015 r. w sprawie zasad i trybu nadawania Honorowego Obywatelstwa Miasta Świnoujście (Dz. Urz. Województwa Zachodniopomorskiego z 2015 r. poz. 3539) Rada Miasta Świnoujście uchwała, co następuje:

- § 1. Nadaje się Honorowe Obywatelstwo Miasta Świnoujście Panu Julianowi Markiewiczowi.
- § 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącej Rady Miasta.
- § 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady Miasta

Joanna Agatowska

UZASADNIENIE

do „Honorowego Obywatelstwa Miasta Świnoujście”

Julian Markiewicz urodził się 28.11.1919 roku w Opocznie w rodzinie chłopskiej. Niemal natychmiast po ukończeniu szkoły podstawowej musiał pracować, najpierw w gospodarstwie rolnym, później w radomskiej fabryce broni. W czasie II wojny światowej utrzymywał kontakty z podziemiem zbrojnym, bardzo silnym w tamtym rejonie. Po wyzwoleniu pełnił służbę wojskową skąd skierowano go do szkoły oficerskiej. Skończył ją w przyspieszonym rocznym trybie. W 1946 roku podporucznik Markiewicz otrzymał skierowanie do służby w nadodrzańskej placówce Wojsk Ochrony Pogranicza w Cedyni. Popularny i lubiany w środowisku zamieszkujących tam osadników wojskowych, po zdemobilizowaniu podjął obowiązki burmistrza miasta Cedyni. Trudna powojenna rzeczywistość zachodnich kresów była dla młodego burmistrza szkołą sprawowania władzy. Po kilku latach, w uznaniu dobrej pracy przeniesiony został na burmistrzowskie stanowisko do znacznie większego Dębna, w którym to po pewnym czasie objął funkcję Przewodniczącego Prezydium PRN. Doskonałą opinię zdobywał głównie za rozwagę, poczucie obowiązku i obiektywizm w ocenach personalnych. Miał rzadko spotykany dar dobierania współpracowników; nigdy nie sekował ludzi lepiej od siebie wykształconych. Wręcz przeciwnie, awansował ich, dawał szansę dalszego rozwoju.

Obowiązki Przewodniczącego Prezydium PRN w Świnoujściu obejmował jesienią 1955 roku, gdy sytuacja polityczna była niespokojna, dojrzewała do przełomu politycznego października 1956 roku. Człowiek wyjątkowego formatu, z wielkim taktem i godnością, potrafił wówczas rozmawiać z ludźmi, rozumieć ich potrzeby i uwzględniać je w codziennej pracy podległego mu urzędu. Nie krył się za sekretariatami, biurkami, palmami i rzecznikami, miał odwagę patrzeć ludziom w oczy i rozmawiać z nimi. Gdy po 1958 roku przyszedł czas wielkiego, świnoujskiego przyspieszenia, o które jak mało kto zabiegał, stał się faktycznym koordynatorem budowy nowego Świnoujścia.

Wyjątkowe chyba zasługi położył Julian Markiewicz w dyslokacji jednostek Floty Bałtyckiej z terenów nadmorskiej dzielnicy miasta. Rozmowy z Rosjanami wymagały zarówno taktu, jak i stanowczości, dla osiągnięcia celu, jakim było stworzenie miastu możliwości jego rozwoju. Wyprowadzka Rosjan z dzielnicy nadmorskiej, a tym, samym stworzenie możliwości odbudowy uzdrowiska, było także współautorstwem Juliana Markiewicza i jego współpracowników.

Niewiarygodną wytrwałość i talent dyplomatyczny wykazywał też ówczesny szef administracji powiatowej, w zdobywaniu dla miasta i powiatu środków, materiałów jak też niezbędnych wówczas decyzji administracyjnych i politycznych. Tak było z budową w 1966 roku mostu karsiborskiego, przychodni przy ulicy Dąbrowskiego, czy zdobywaniem dla miasta pierwszych autobusów. Jako kierownik aparatu administracyjnego stworzył warunki dla rozwoju budownictwa mieszkaniowego spółdzielczego i komunalnego. Był też wielkim zwolennikiem budownictwa indywidualnego, widząc w nim czynnik stabilizacji społeczeństwa i konkretne uzupełnienie programu budownictwa mieszkaniowego. Dzięki jego staraniom dla potrzeb tego budownictwa przekazane zostały parcele na „Posejdonie” i w rejonie Kapitanatu Portu.

Największe jednakowoż zasługi położył Julian Markiewicz w przyciąganiu do miasta setek rzetelnie wykształconych młodych ludzi, wykorzystywaniu ich talentów i umiejętności. Trzeba im było dać mieszkania, pracę, stworzyć warunki stabilizacji. I otrzymywali to. Sam posiadając skromne wykształcenie, wysoko cenił ten walor u innych. Jeszcze do niedawna, znaczny procent animatorów życia społecznego i gospodarczego miasta byli ludźmi przyjmowanymi przez Juliana Markiewicza do pracy. Nie był też ślepym ani gorliwym wykonawcą komitetowych poleceń. Chyba dlatego, gdy ze świnoujskiego kierownictwa politycznego odeszli ludzie mądrzy, po kilkunastu ogromnie trudnych latach, jako nie pasujący do nowych politycznych układów, musiał odejść.

Z funkcji Przewodniczącego PPRN odszedł z dniem 1 sierpnia 1969 roku. Pracował jeszcze zawodowo do września 1973 roku., nim nadwyrężone zdrowie zmusiło go do przejścia na rentę. Wtedy również społecznie udzielał się jako prezes Stowarzyszenia Kulturalnego Ziemi Wolińskiej, którego był współzałożycielem.

W okresie sprawowania swego urzędu Julian Markiewicz, jak rzadko kto doceniał sprawy rozwoju kultury i wyraz temu dawał swymi decyzjami. Jego przychylności zawdzięczać można takie zjawiska jak FAMA, Festiwal Pieśni Chóralnej, czy plenery plastyków. Mimo ustawicznych problemów finansowych znajdował środki na działalność i rozbudowę bibliotek czy Domu Kultury, publikacje i wydawnictwa. Dla twórców i animatorów kultury znajdowały się również w skąpych zasobach miasta mieszkania i praca. Takie samo stanowisko zajmował w sprawach rozwoju oświaty. Mieszkania dla nauczycieli i środki na rozbudowę szkolnictwa były wówczas priorytetami w działalności administracji. To legło u podstaw awansu kulturalnego i oświatowego, jaki Świnoujście przeżywało i jaki jest nadal jego udziałem.

Określenie zasług uzasadniających wyróżnienie kandydata:

- Julian Markiewicza był jednym z ważniejszych architektów i koordynatorów rozwoju miasta w okresie realizacji uchwał rządowych z lat 1958 i 1959 dotyczących wszechstronnej aktywizacji miasta;
- stworzył właściwe warunki dla rozwoju wszelkich form budownictwa mieszkalnego i realizacji społecznie użytecznych inwestycji miejskich (np. most karsiborski);
- umiejętnie prowadząc politykę kadrową zapewnił zatrudnienie w Świnoujściu kilkuset młodych, rzetelnie wykształconych fachowców: inżynierów, nauczycieli, ludzi kultury;
- jako szef administracji zapewnił odpowiednie środki i klimat dla powstania najbardziej znanych inicjatyw kulturalnych w mieście.